

městnanců stejné nebo rovnocenné kategorie. Byla-li tedy tato redukce vyslovena příkazně zákonem, byla jí žalovaná obec již od 1. ledna 1923 při platové úpravě vázána a musela jí dbáti v roce 1925, když určovala žalobci pensijní základnu, pro kterou mohla použítí jen aktivních služebních požitků žalobcových, zredukovaných ve smyslu § 19 zákona č. 394/1922. S tohoto právního hlediska jest řešiti sporné otázky, zda žalobce má právní nárok, by mu do pensijní základny byly započteny 2 kvinkvenálky v částce 980 Kč, které mu byly nesporně přiznány usnesením obecního zastupitelstva žalované obce ze dne 22. září 1921, ač jako podúředník dosáhl již před tím nejvyššího stupně platové stupnice 13, který byl dosažitelný jen pro státní zaměstnance rovnocenné kategorie. Šlo tu tedy o platovou výhodu, pouhým usnesením zastupitelstva obce mu přiznanou a převyšující — jak nesporno — nejvyšší dosažitelné služební požitky státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie a této výhody pozbyl žalobce zákonným předpisem § 19 zákona č. 394/1922. Žalobce nemůže se dovolávat ani ustanovení § 212 platového zákona ze dne 24. června 1926, č. 103 sb. z. a n., poněvadž ve sporu ani netvrdil, že nároku na sporné dvě kvinkvenálky nabyl jmenováním, jak zákon v odstavci (2) § 212 předpokládá. Jinak má se věc, pokud jde o žalobcův nárok na pětatřicetiletou povinnou služební dobu. § 19 zákona č. 394/1922 snižuje pouze služební požitky, práva a nároky, vyplývající z tohoto zákona. Povinná služební doba pro obecní zaměstnance však tímto zákonem upravena nebyla a nebyl proto ani žalobcův nárok na pětatřicetiletou služební dobu § 19. zákona 394/1922 dotčen a bylo mu tuto výhodu při vyměření pensijní základny přiznati, ať již jako nárok, plynoucí ze služební smlouvy, který mu zůstal zachován podle odstavce (2) § 25 zákona ze dne 17. prosince 1919, č. 16 z roku 1920 sb. z. a n., nebo podle odstavce (4) § 25 téhož zákona, podrobil-li se žalobce včasnou přihláškou jeho působnosti. Z toho plyne, že bylo žalobci určiti pensijní základnu podle pětatřicetileté povinné služební doby, při zjištěné celkové služební době (včetně let vojenských a válečných) 33 roků 9 měsíců — 97·6% (kteréžto procento žalovaná obec za těchto předpokladů uznala za správné) a to ze základního platu, co do výše nesporného 8.580 Kč a z 50% pražského místního přídavku 1.230 Kč, úhrnem 9.810 Kč, z nichž 97·6% činí 9.574 Kč 56 h, dále mu přísluší do pense započítatelný nesporný drahotní přídavek 2.400 Kč. Má tedy žalobce oprávněný nárok na roční pensi 11.974 Kč 56 h. Ježto žalovaná obec přiznala žalobci roční výslužné jen 11.503 Kč 68 h, jest žalobní nárok na doplnění přiznané mu pense odůvodněn částkou 470 Kč 88 h ročně, která mu byla přiřčena v souhlase s prvním soudem i do budoucna, poněvadž žalovaná obec tomuto požadavku žalobcovu neodporovala.

Čís. 7452.

Nárokem »jiných osob« podle § 307 ex. ř. jest i nárok z postupu pohledávky. K postupu pohledávky složené poddlužníkem na soudě

podle § 307 ex. ř. jest přihlížeti i tehdy, když pohledávka byla knihovně zajištěna a postup nebyl knihovně proveden.

Pro exekuční nabytí zástavy nemá § 469 obč. zák. platnosti.

(Rozh. ze dne 26. října 1927, Rv II 654/27.)

V exekuční věci byla rozdělena hotovost 64.358 Kč 84 h, složená poddlužníky na soudě. Žalobce účtoval při rozvrhu pohledávku 5.000 Kč, žalovaná záložna neuznala platnost této pohledávky, pročež byl žalobce poukázán na pořad práva. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované záložně, by bylo zjištěno, že žalobci přísluší ohledně 5.000 Kč přednostní nárok na přikázání z rozvrhované podstaty před pořadím žalované záložny a že žalovaná jest povinna to uznati. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. **Důvody:** Podle skutkových zjištění stal se ohledně části pohledávky Františka L-a proti H-ovým a to ohledně 5.000 Kč postup ve smyslu § 1393, 1395 a 1396 obč. zák. ve prospěch žalobce, takže část této pohledávky 5.000 Kč od té doby patří žalobci. Ježto tohoto práva bylo nabyto dne 7. května 1926 před tím, než žalovaná nabyla zástavního práva na pohledávce Františka L-a, přísluší žalobci ohledně uspokojení při rozvrhu pohledávky složené ve smyslu § 307 ex. ř. (§ 1425 obč. zák.) na soudě, pořadí před pořadím žalované strany. Okolnost, že pohledávka byla knihovně zajištěna, nemá vlivu na správnost uvedeného postupu, zvláště, když pohledávka Františka L-a byla složena na soudě manželi H-ovými také jako osobními dlužníky Františka L-a. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** § 307 ex. ř. mluví nejen o nároku vymáhajících věřitelů, nýbrž i jiných osob. Mezi ně patří tedy nejen zástavní práva ze smluv, nýbrž i práva z postupu (§§ 1393—1396 obč. zák.), byla-li řádně přihlášena, a proto dlužno i k nim při rozvrhu přihlížeti. V souzeném případě jest jen řešiti otázku, zda těchto zásad jest použití i tehdy, když pohledávka, již poddlužník složil podle § 307 ex. ř. na soudě, byla knihovně zajištěna a postup nebyl knihovně proveden. Tuto otázku jest zodpověděti kladně. Předpis § 469 obč. zák. nevztahuje se na případ, když následující knihovní věřitel nabyl zástavního práva exekucí, poněvadž se týká jen smluvního práva. Oproti tomu připouští exekuční řád exekuci jen na jmění dlužníkovu (§§ 37, 170 čís. 5, 253 třetí odstavec, 263 ex. ř.). Nepřísluší-li hypotekární pohledávka již dlužníkovi jako zapsanému knihovnímu věřiteli, nezasáhla by exekuce jmění dlužníka, nýbrž osoby třetí. K tomu přichází též ustanovení o přikázání zabavené pohledávky (§ 320 ex. ř.), z něhož vysvítá, že, pokud se týká práva na zaplacení, plynoucího z povahy zástavního práva, rozhoduje jen hmotná oprávněnost zabavené pohledávky. Tomu nasvědčuje též ustanovení § 308 ex. ř., podle něhož jest vymáhající věřitel zmocněn vybrati pohledávku »jménem dlužníkovým« a »podle právní platnosti zabavené pohledávky«.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pokud jde o právní posouzení, jest dovolání neoprávněno a lze dovolatelku poukázati na správné zákonu i věci vyhovující odůvodnění napadeného rozsudku, k němuž se k vůli stručnosti poukazuje a vzhledem na obsah dovolání pouze dodává: Pokud se dovolatelka pro svou přednost dovolává důvěry v knihy veřejné, stačí ji poukázati na plenissimární rozhodnutí býv. nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 13. ledna 1909, čís. 188 kniha judikátů, v němž vyslovena byla právní věta, že pro exekuční nabytí zástavy nemá § 469 obč. zák. platnosti. Na této právní větě v onom judikátu vyslovené a podrobně odůvodněné trvá i nejvyšší soud důsledně ve svém rozhodování a lze v příčině té poukázati na rozhodnutí čís. 5153 sb. n. s. Důsledkem toho lze pominouti úvahy, jimiž dovolatelka hledí obhájití názor opačný a důsledky, které činí z tohoto nesprávného předpokladu pro rozhodnutí této věci.

Čís. 7453.

V řízení o odhadu k vůli vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti není nabyvatel nemovitosti oprávněn stěžovati si do usnesení soudu, byť i trhovou smlouvou vzal na se placení dávky.

Do usnesení soudu, jímž byl odmítnut rekurs nabyvatele nemovitosti, není oprávněn stěžovati si zcizitel nemovitosti.

(Rozh. ze dne 27. října 1927, R I 904/27.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byl nařízen nový odhad nemovitosti k vůli vyměření dávky z přírůstku hodnoty, stěžovali si nabyvatelé nemovitosti. *R e k u r s n í s o u d* rekurs odmítl. *D ů v o d y*: Stěžovatelé, nejsouce zciziteli pozemků, nejsou osobami ku placení dávky z přírůstku hodnoty podle zákona povinnými a nejsou tedy stranou v tomto soudním řízení (§§ 13, 16 a 17 vládního nařízení čís. 545 z roku 1920 sb. z. a n.). Stěžovatelé jsou podle návrhu nabyvateli nemovitosti a neosvědčili, ani nevyložili, proč by napadené usnesení mělo býti na újmu jejich právům zákonem chráněným. Nabyvatelé jsou ovšem oprávněni při soudním odhadu podávati potřebná vysvětlení, aniž by tímto dosáhli postavení strany. Chybí jim tedy oprávnění ku stížnosti (§ 9 nesp. říz.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu nabyvatelů a odmítl dovolací rekurs zcizitelů nemovitosti.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením byl odmítnut rekurs nynějších vlastníků odhadovaného domu, manželů Alfreda a Olgy K-ových, z důvodu, že nejsou účastníky odhadního řízení a oprávněni podávati v něm stížnosti. Rozhodnutí rekursního soudu vyhovuje zákonu. Podle § 13 dávkového řádu platí dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti zcizitelé, v souzeném